గూఢాచారి గుండెకాయ

మంచి ఘాడ నిద్దర్లో ఉన్నాను. ఏదో కల – టెలిఫోను నన్నేదో ప్రశ్నలడుగుతున్నది. చెబుతాను.

"గూఢాచారి కేయాస్ నువ్వేనా?"

"యాస్. యాస్. ఆయ్, గూఢాచారి మూడు సున్నాలు."

"నీ ప్రాణాలెక్కడున్నాయి?"

"నా అరిచేతిలో" చెప్పాను దహిర్యంగా.

"శభాషు! మూడు సున్నాలూ! నేనెవరో తెలుసా?"

"నువ్వే చెబుతావు."

"అయితే కాస్కో, చెబుతా!"

టెలిఫోన్ ధాం ధామ్మని నన్ను కాల్చసాగింది. కాని నాకు ఒక్క గుండు దెబ్బా తగల్లేదు. నెప్పి కూడా లేదు. కాస్సేపు హాశ్చర్యవేసింది. కాని అంతలో గ్యాపకవొచ్చింది. నేను గూఢాచారిని. నన్ను ఎవరూ చంపలేరు. ఆ బొండ్ చూడరాదా? ఇన్ని పుస్తకాలొచ్చినా ఇంకా బతికున్నాడు.

టెలిఫోనింకా కాలుస్తూనే ఉంది. ఇంతలో నాకు తెలివొచ్చింది. ఎవరో తలుపు తట్టుతున్నారు.

లేచివెళ్లి తలుపుతీద్దామనుకుంటుండగా తలుపు చప్పుడాగిపోయింది – మళ్లీ నిదర మత్తు.

ఆ మత్తులో ఎవరో నా చేతిలో ఒక కాగితం ముక్క పెట్టారు. దాని మీద పెద్దక్షరాలతో "బయలుదేరుము" అని రాసి ఉన్నది.

గూఢాచారిగా నాకు పని తగిలిందన్నమాట. లేచి చొక్కా వేసుకుని బయటికొచ్చాను. బయట ఒక నీడ నా కోసం చూస్తున్నది.

"ఎవరు నువు?" అని నే నా నీడను అడగాలేదు, అది నాతో చెప్పాలేదు. నాతోపాటే నీడా కదిలింది. ఇద్దరమూ రోడ్డంట నడుస్తున్నాం. రోడ్డుపక్క చెట్లన్నీ నిర్మానుషియంగా ఉన్నాయి.

నిద్దర చాలక కళ్లు మూతలు పడుతున్నాయి. నడుస్తూనే ఘాడ నిద్దరలో పడిపోయాను.

నాకు మళ్లీ ఒళ్లు తెలిసేటప్పటికి కొత్త చోట ఉన్నాను. ఎండ కాస్తున్నది. ఎదురుగా పెద్ద రోడ్డు. రోడ్డు మీద కార్లు వాయువేగంతో పోతున్నాయి.

నా పక్కన ఒకడున్నాడు. వాడు నీడ కాదు. మనిషే. చూట్టానికి మన తెలుగువాడల్లేనే ఉన్నాడు.

"ఇదే దేశం? అమెరికాయా? రషియాయా?" అని వాణ్ని అడిగాను.

"నీకే తెలుస్తుంది" అన్నాడు మనిషి.

కార్లలో పోయేవాళ్లు తెల్లగా లేరు. మామూలుగానే ఉన్నారు. కాని మా పక్కగా ఇద్దరు మాట్లాడుకుంటూ వెళ్లారు. వాళ్లు మాట్లాడేది తెలుగు కాదు. అరవం కూడా కాదు. అరవం నాకు అర్థం కాదు గాని, పోల్చగలను. భద్రం ఉంటే నిముషంలో చెప్పి ఉండును. వాడు మంచి అసిస్టంటు.

వాళ్లు మాట్లాడేది తురకం అయి ఉండొచ్చునని నాకు అరాత్తుగా తట్టింది. తురకమైతే పాకిస్తాను కావచ్చు. అంటే నన్ను అధికార్లు పాకిస్తాను పంపారన్న మాట! ఎందుకో?

మనిషిని అడిగితే? తప్పేమిటి? బోండు కూడా తెలీని విషయాలు పక్క వాడిని అడిగి తెలుసుకుంటాడు.

"నే నిక్కడి కెందుకొచ్చాను?" అడిగాను.

మనిషి నవ్వి, "తెలీనట్టడుగుతున్నావే? నీకు కొందరు గూఢచారుల పరిచయం అవసరమని రెండూ మూడూ నాలుగు నుంచి రేడియోలో చెప్పారు. ఈ అనుభవం పూర్తి అయినాక నిన్ను బరిమీద వొదుల్తారు" అన్నాడు మనిషి.

నాకు చాలా ఆనందం వేసింది. డిటెక్టివ్ పనిలోకి అనుభూతి లేకుండా దిగాను. దగ్గిర భద్రం ఉండటం మేలయింది. లేకపోతే నేనా క్లబ్బు డిటెక్టివులముందు తేలిపోయుందును.

శంకరంగారన్నట్టు గూఢాచారికి డిటెక్టివుకూ ఎక్కడా పోలిక లేదు. గూఢాచారి వొంటరిగాడు. ఒక సెక్రెటరీ ఉంటే ఉంటాడు. పిల్లా పీచూ, అన్నలూ తమ్ములూ, ఎవరూ ఉండరాదు. నేను అన్ని విధాలా అవిడియల్ గూఢాచారినని భద్రం అప్పుడే చెప్పాడు. నాకు కావలిసిందల్లా అనుభూతి. అది ఇవ్వటానికి మనిషిని ఏర్పాటు చేశారు.

"అయితే హిప్పుడు మనమేం చెయ్యాలి?" అని మనిషిని అడిగాను.

"ముందు నువు టిఫిను పుచ్చుకో. ఎప్పుడు తిన్న అన్నమో!"

అవును. నా కడుపులో దహించుకు పోతున్నది. ఆకలేనని గ్రహించగలిగాను.

"ఇక్కడ మంచి వుడిపి హోటలేదైనా ఉందా?" అడిగాను.

"గూథాచార్లు యిడ్లీ సాంబారు హోటళ్లలో దిగకూడదు. ఆ కనిపించే గడ్డివామిలో మన రోల్సు కారు దాచా. అదెక్కి హోటలుకు పోదాం" అన్నాడు మనిషి.

ఇద్దరమూ గడ్డివామి చాటుకు పోయాం. మనిషి గడ్డిలో చెయ్యిపెట్టి రోల్సు కారును బయటికి తీశాడు. నేను రోల్సుకారును చూడటం అదే మొదలు. అందుకని దాన్ని చాలాసేపు చూసి "ఇంతకన్న కాస్త సలీసయిన కారులో పోతే యేం? ఇది మరీ రాజులెక్కే కారల్లే ఉంది" అన్నాను.

"నేనెప్పుడూ ఈ కారులోనే తిరుగుతాను. ఈ ఊళ్లో దొరలు దిగే హోటళ్లన్నీ నావే. అందుచేత నేను ఇంతకు తక్కువ కారులో పోతే బాగుండదు" అన్నాడు మనిషి.

మనిషికేసి చూశాను. మామూలుగానే ఉన్నాడు. భూలోకసారంగం ప్రొప్పరయిటరు కూడా ఇంతకన్న దరిజాగా తిరుగుతాడు. దొరలు దిగే హోటళ్ల ప్రొప్పయిటరంటే మరి-? మారేషంలో ఉండి ఉండాలి.

రోల్సు మమ్మలెక్కించుకుని బయలుదేరింది.

"స్పీడెంతో ఊహించు" అన్నాడు మనిషి.

"లేకేం? శానా ఉంటుంది" అన్నాను.

"నూరుకూ నూట పదికీ మధ్య పోతున్నాం. ఈ కారు పెట్రోలెట్టా పీలుస్తున్నదో తెలుసా? మైలుకు గాలను!"

"అంటే నూరేసి గాలన్ల చొప్పున పీల్చేస్తున్నదా? అబ్బా!" అన్నాను హాశ్చర్యంగా.

"మరి దేంటనుకున్నావు? రోల్సు."

"అయితే మరి రోడ్డు పోలీసులు బుక్కు చెయ్యరూ? ఇంత స్పీడైతే?"

"పోలీసులందరికీ నా కారు గుర్తేలే!" అన్నాడు మనిషి. బంగారు కట్టడం పళ్లతో ఇహిలిస్తూ.

రోల్సు పోతున్నది. ఒక మలుపులో ఇద్దరాడంగులు కారు కింద పడ్డారు. మలుపు తిరగగానే ఒక రెండెడ్లబండీ మీదిగా కారు పోయింది. కాని మనిషి స్పీడు తగ్గించలేదు సరే కదా బ్రేకయినా వెయ్యలేదు.

"అద్దం పనిచెయ్యడం లేదు. రోల్సు నెవరన్నా వెంబడిస్తున్నారేమో చూడు" అన్నాడు మనిషి.

చూశాను. ఒకబ్బాయి పలకా, పుస్తకాలూ పట్టుకుని కారెనకగా పరిగెత్తుతున్నాడు. ఇద్దరు సైకిళ్ల వాళ్లు కూడా కారుకు పది గజాల దూరంలో వస్తున్నారు. సరిగా నేను చూసే సమయానికి సైకిలువాడు పక్కసందులోకి దూసుకుపోయాడు.

చూసింది మనిషికి చెప్పాను.

మనిషి నవ్వి "ఎప్పుడూ నా రోల్సు వెనగ్గా కాకులల్లే తిరుగుతారు. ఏదో రహస్యం తెలుస్తుందని వాళ్ల ఆశ!"

రోల్సు మరో ముగ్గురిమీదుగా పోయింది. మనిషి గమనించినట్టే కనబల్లేదు.

"నిజంగా రహస్యమైన పనిమీద వెళ్లాల్సి వస్తే రిక్షా ఎక్కిపోతాను. ఆ సంగతి తెలీదు విదేశీ ఏజెంట్లకి!" అన్నాడు మనిషి.

హత్యాశ్చర్యం! నేను చూసినవాళ్లు విదేశీ ఏజెంట్లన్నమాట!

"విదేశీ ఏజెంట్లలో వీధి బడిపిల్లలు కూడా ఉన్నారా? వాళ్లు తెల్లవాళ్లల్లే లేరే!" అన్నాను.

"మారేషం, తమ్ముడూ! మేకప్పు. నలభైయేళ్లవాడు నాలుగేళ్లవాడల్లే మేకప్పువుతాడు. కన్నతల్లే గుర్తించలేదంటే నమ్ము. నేనే ఉన్నాననుకో. ఆదేషం వేసుకునొచ్చానంటే నువు గుర్తియ్యలేవు. ఏ రంభో, ఊర్వశో అనుకోవాల్సిందన్నమాటన్నమాటే!" అన్నాడు మనిషి.

"అబ్బా!" అన్నాను.

రోల్సు ఒక దొరలు దిగే హోటలు ముందాగింది. గేటుముందున్న గూరఖావాడు మనిషినీ నన్నూ చూడనట్టు నటించాడు.

మనిషి మెట్లమీదికి ఎక్కుతూ, "నేను సూటులో లేనప్పుడు నా నౌకర్లు నన్ను గుర్తించనట్టు నటిస్తారు. కాని ఆపరు. నా వెంట ఉన్నావు గనక సరిపోయింది. లేకపోతే ఆ గురఖావాడు నిన్ను కత్తికి కండ తీసి ఉండును!" అన్నాడు.

మనిషి లుంగీ, బనీనూ ఎందుకు వేసుకున్నాడో నాకర్థమయింది. మారేషం!

మేడమీద ఒక చిన్న గదిలో ఇద్దరమూ వెళ్లాం. గది తలుపు దానంతటదే తెరుచుకుంది. మళ్లీ మూసుకుంది. అందులో చాలా సయించుందన్నాడు మనిషి. గదినిండా సయించే.

మనిషి ఒక బల్లదగ్గిరికెళ్లి కుర్చీలో కూర్చుని, సిరాబుడ్డి మూత తెరిచి, "భోజనము పంపించు" అన్నాడు.

కొంచెంసేపటికల్లా బల్లమీదికి రెండు బుడ్డీలూ, రెండు గ్లాసులూ వచ్చాయి. మనిషి ఒక బుడ్డీ తీసి, రెండు గ్లాసుల్లోనూ పోసి, "తాగు" అన్నాడు. తను తాగేసి లొట్టవేసి, బంగారప్పళ్లతో ఇహిలించాడు.

నేను కొంచెం తాగాను. అదేం సోడావోగాని తిమ్మిరి తిమ్మిరిగా ఉంది.

"ఎట్లా వుంది" అన్నాడు మనిషి.

"తిమ్మిరి తిమ్మిరిగా ఉంది" అన్నాను.

"అవును, కమ్యూనిస్టులకు తిమ్మిరి జాస్తి గదా! అది వాళ్ల రక్తంలోనే ఉంటుంది" అన్నాడు.

నా గ్లాసులో మిగిలింది కూడా తాగేశాను. మరింత తిమ్మిరిగా ఉంది.

"చాలా? ఇంకో రెండు బుడ్లు పడదామా?"

"చాలు, ఏదన్నా ఇడ్లీ సాంబారు..." అన్నాను.

"ఛీ, ఛీ! అదంతా అలగా తిండీ. మనం –" అంటూ సిరాబుడ్డి మూత తెరిచి "అసలు భోజనం" అన్నాడు.

మళ్లీ బల్లమీద ప్లేట్లలో ఆహారం వచ్చింది. ఆకలి మీద ఉండి ఆవురావురని వరసగా మూడు ప్లేట్లూ తినేశాను. మహా రుచిగా వున్నది.

"మహా రుచిగా ఉన్నది" అన్నాను.

"ఎందుకుండదూ? వేట మాంసం. ఈ వేటగాణ్ని నీకివాళ పరిచయం చేస్తాను. ఈ దేశంలో ఉన్న గూఢచార్లలో కొన్ని విధాల ఇంతటివాడు లేడు" అన్నాడు మనిషి, డ్రాయరు లోంచి ఫొటో ఒకటి తీసి నాకు అందించాడు.

ఫొటోలో ఉన్నది ఒక దిసెమొల మనిషి బష్టు, అంటే నడుముదాకా బట్టలు లేకుండా కనిపిస్తున్నాడు. ఆ మనిషి మొహం చూస్తే బతికిన కాలేజీలో పెద్ద పులి గ్యాపకవొచ్చింది. మనిషి మెడ తలంతలావూ ఉన్నది. రొమ్ములూ, చేతులా కండలు కొట్టొచ్చినట్టు మంచి ఫోకసుగా కనిపించాయి.

"గూఢాచారా? నంబరెంత?' అడిగాను.

"నంబరుతో పనిలేదు. పై దేశాలకు పంపరు. ఈ దేశంలోనే గూఢచారి. ఈ మనిషిని గురించి చెబితే నమ్మవు. ఇతనికి గుండె లేదు. భయపడడు. గుండె లేనివాడికి భయం ఎట్టా వుంటుందీ?" అన్నాడు మనిషి.

"అవును, భయం పుట్టినప్పుడు, గుండెలో గుబులుగా ఉన్నట్టుంటుంది."

"అదే మరి, ఇతనికి గుండెలేదు. గుబులూ లేదు. టెలిఫోనులో పిలిచి బయలుదేరమంటే, ఎందుకూ ఎక్కడికీ అని అడక్కుండా బయలుదేరుతాడు. ఎంత సాహసమైన పని అయినాసరే అన్నంతిన్నంత అవలీలగా చేస్తాడు. మాట వరసకి చెబుతా. నీ చేతికి ఒక కత్తి ఇచ్చి, ఓ లక్షమందిని వరసగా నిలబెట్టి అందరి తలలూ నరకమంటే నువ్వెంత మంది తలలు నరకగలవు?" అన్నాడు మనిషి.

"అవును" అన్నాను.

"ఓ వంద మందిని నరకగలవేమో! మహానరికితే రెండొందలమంది తలలు నరుకుతావు?"

"వం-!" ఆగాను.

"కాకపోతే రెండొందలు తలలు నరికేవు! నేనే అంటుంటినిగా? కాని ఈ మనిషున్నాడు చూడూ, లక్షమంది తలలూ నరికేసి, చెయ్యి రెండుసార్లు ఝాడించుకుని ఇంటికి పోయి, హాయిగా భోంచేసి, నిద్రపోతాడు. అటువంటివాడు ప్రపంచంలో ఇంకొకడున్నాడంటే నమ్మమాకు" అన్నాడు మనిషి.

"అబ్బా!" అన్నాను.

"నువ్వాశ్చర్య పడతావని నాకు తెలుసు. మనిషికి ఇంత మహత్తరశక్తి ఎట్టా వచ్చిందని అడగవేం?"

"అదే అనుకుంటున్నాను."

"ఈ మనిషి ఒక భయంకరమైన పిచ్చివాడు. పదహారో ఏట మొదలు పెట్టాడు – చంపటం. పౌర్ణమి పౌర్ణమికీ పిచ్చి తంతుంది. అప్పుడు వెళ్లి ఏ ప్రాణినైనా చంపాలి. ఎంత క్రూరంగా చంపితే అతనికంత తృప్తి. మొదట్లో కుక్కల్నీ, మేకల్నీ చంపేవాడు. చాలా ఏళ్లు దొరకలేదు. ఒకసారి మనిషిని చంపాడు. దొరికిపోయాడు. జైల్లో పెట్టారు. తీరా పరీక్షచేస్తే భయంకరమైన పిచ్చి బయటపడింది. వెర్రాసుపత్రిలో పెట్టారు. డాక్టరునూ, వార్డర్లనూ హత్యచేసి, పారిపోయి, తప్పించుకుని ఈ దేశం చేరాడు. గూఢచారిగా కుదిరాడు. చాలా గొప్ప వ్యక్తి. ప్రభుత్వం రహస్యంగా ఉద్వాసన చెప్పదలచుకున్న వాళ్లను జైళ్లలో పెట్టి, ఇతన్ని పిలిపించి అందరినీ సఫా చేస్తుంది. ఒక్కనాడు పన్నెండు వందల మందిని రెండు గంటల అయిదు నిమిషాల్లో చంపాడు. ప్రపంచ రికార్డు ఇదేనంటున్నారు. ఈ మనిషిని చూడాలని నువు తహతహలాడటం లేదూ?"

ఆడుతున్నదన్నాను.

"ఎందుకాలస్యం? బయలుదేరుదాం."

మనిషి లేచాడు. నేనూ లేచాను. ఈ పౌర్ణమి పిచ్చి గూఢచారిని చూడాలన్న తహతహతో నాకు కాళ్లు వణుకుతున్నాయి.

మనిషి గదిమూలలో ఉన్న పెట్టె తెరిచి అందులోకి అడుగుపెట్టి, "రా" అన్నాడు. ఆ పెట్టె దిగువ నుంచి మెట్లున్నాయి. నేనుకూడా మెట్లమీదికి వచ్చాక మనిషి పెట్టెమూత మూసి, "పద" అన్నాడు.

"ఇది రహస్యమార్గంలాగున్నదే" అన్నాను.

మనిషి నవ్వి, "ఆరితేరిన గూఢచారివి, నీకు వేరే చెప్పాలా?" అన్నాడు.

నాకు కాస్త గర్వమయింది.

కొంతదూరం దిగేసరికి మెట్లు నీళ్ల దిగువకు పోతున్నట్టు కనిపించింది.

"దారి లేనట్టుందే? అంటే, నా ఉద్దేశం దారి ఉన్నట్టులేదే అని!" అన్నాను.

"ఇది రహస్య మార్గమని నువు మరిచిపోతున్న సంగతి గ్యాపకం ఉంచుకో! ఈ నీటిలోకి ఎనిమిది అడుగుల లోతుదాకా మెట్లున్నాయి. ఆ నీటి అడుగున మనం రెండు వందల అడుగుల దూరం నడిస్తే మళ్లీ మెట్లు వస్తాయి. అవి ఎక్కి భూమి మీదికి రావాలి. ఇది ఒకప్పుడు బహిరంగ మార్గం. నీటి అడుగున మనం నడిచే మార్గం ఒకప్పుడు వట్టి కందకం. దాన్ని రహస్య మార్గంగా మార్చటానికని నేను హోటలు మురుగంతా కందకంలోకి పట్టించాను" అంటూ మనిషి తన చేత్తో నా చేతిని పట్టుకుని నీటిలోకి దిగి, మునిగాడు. అతని వెనకగా నేనూ మునిగాను.

నీటి అడుగున రెండు వరసల అడుగుల నడవటం మాటలు కాదు. ఎందుకంటే అది రెండువేల అడుగులల్లే అనిపిస్తుంది. ఆ రెండువేలడుగులనిపించే దారిన నడిచి ఎన్నటికీ ఎక్కననుకున్న మెట్లెక్కి, మళ్లీ గాలిలోకి వచ్చేసరికి పెద్ద రోడ్డూ, రోడ్డుమీద పోతున్న కార్లూ కనిపించాయి.

"అందరూ మనను చూస్తున్నారు అంటే, నా ఉద్దేశం మనం అందరికి కనిపిస్తున్నామే అని" అన్నాను.

"కాని మనం హోటల్లో నుంచి వచ్చాం

....

ముద్రణ : యువ, డిసెంబర్ 1966